

V Praze dne 13. 10. 2023

13. 10. 2023 / SKP / 066

29 Cdo 3029/2021-2389

a je vykonatelné dnem

vyrok: dne:

vyrok: dne: 30. 10. 2023

Toto rozhodnutí nabývá právní moci:

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Zavázala a soudců JUDr. Zdeňka Krčmáře a Mgr. Hynka Zoubka v konkursní věci úpadce **Vojenské stavby CZ a. s.**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 278, PSČ 180 44, identifikační číslo osoby 25684965, o schválení konečné zprávy a vyúčtování odměny a výdajů správce konkursní podstaty, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 99 K 45/2000, o dovolání konkursního věřitele **Ing. Jiřího Procházky**, narozeného 19. ledna 1955, bytem v Praze 9, Čentická 2067, PSČ 190 16, zastoupeného Mgr. Ivanem Brambaški, advokátem, se sídlem v Praze, Letenská 121/8, PSČ 118 00, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. května 2021, č. j. 2 Ko 37/2020-2310, tak to:

Dovolání se odmítá.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 3. září 2020, č. j. 99 K 45/2000-2284, Městský soud v Praze (dále též jen „konkursní soud“) schválil konečnou zprávu o zpeněžování majetku z podstaty a vyúčtování odměny a výdajů správce konkursní podstaty (dále jen „konečná zpráva“), podle které:

- [1] Příjmy konkursní podstaty činí celkem 1.298.623.177 Kč.
- [2] Výdaje konkursní podstaty činí celkem 1.107.048.958 Kč.
- [3] Částka určená k rozvrhu věřitelům činí celkem 152.128.144 Kč.

2. Konkursní soud vyšel zejména z toho, že:

[1] Správce konkursní podstaty Mgr. Pavel Klán předložil dne 31. března 2020 konečnou zprávu. Konkursní soud tuto konečnou zprávu po přezkoumání dle § 29 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), vyvěsil dne 27. dubna 2020 na úřední desce a uvědomil o této skutečnosti úpadce a konkursní věřitele.

[2] Proti konečné zprávě podal dne 11. května 2020 námitky konkursní věřitel Ing. Jiří Procházka (dále též jen „J. P.“). Zejména namítal, že jeho pravomocně přiznaný pracovněprávní nárok z titulu odstupného nebyl v konkursním řízení plně uspokojen. V řízení, jež zahájil proti správci konkursní podstaty (poté co mu konkursní správce tuto pohledávku odmítl uspokojit) byla správci konkursní podstaty pravomocným a vykonatelným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. května 2009, č. j. 19 Cm 143/2003-259, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. září 2010, č. j. 13 Cmo 214/2009-290, uložena povinnost uhradit J. P. odstupné ve výši 368.056 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z této částky od 10. ledna 2001 do 27. srpna 2009 (dále též jen „sporný úrok z prodlení“). Správce konkursní podstaty však uhradil toliko jistinu

této pohledávky a věřitel má tedy za konkursní podstatou pohledávku v podobě sporného úroku z prodlení.

[3] J. P. dále podroboval kritice postup správce konkursní podstaty, který odmítl jeho pohledávku ve výši 268.272 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. od 10. ledna 2001 do zaplacení, z titulu náhrady mzdy za práci vykonávanou pro úpadce za období 13. října 2000 do 31. prosince 2000 (dále jen „pohledávka z titulu náhrady mzdy“) zařadit mezi pohledávky za podstatou dle § 31 ZKV, když mu již od vydání rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2015, sp. zn. 21 Cdo 735/2014, muselo být zřejmé, že jde o „zapodstatovou“ pohledávku. Nejvyšší soud v citovaném rozsudku převzal argumentaci obsaženou v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. dubna 2013, č. j. 19 Cm 143/2003-399, podle které byl pracovní poměr mezi J. P. a úpadcem dohodou ze dne 19. září 2000 změněn tak, že od této chvíle J. P. nebyl vedoucím zaměstnancem, nýbrž toliko „běžným zaměstnancem“ (poradcem výkonného ředitele) a pohledávka z titulu náhrady mzdy, je tak pohledávkou „zapodstatovou“, nikoliv pohledávkou rozvrhovou (jakou by byla, kdyby šlo o pohledávku vedoucího zaměstnance).

[4] J. P. navrhl vrácení konečné zprávy konkursnímu správci k přepracování tak, aby do konečné zprávy korektně zahrnul jeho shora uvedené pohledávky (sporný úrok z prodlení a pohledávku z titulu náhrady mzdy).

[5] Správce konkursní podstaty ve vyjádření k námitkám J. P. zdůraznil, že požadavek na zahrnutí výše uvedených pohledávek do konečné zprávy, jako pohledávek náležejících k uspokojení z konkursní podstaty, není důvodný. Pohledávku z titulu náhrady mzdy zamítl z důvodu úspěšného uplatnění námitky promlčení Městský soud v Praze pravomocným rozsudkem ze dne 13. května 2009, č. j. 19 Cm 143/2003-259 (konkrétně výrokem III.), jenž potvrdil Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 15. září 2010, č. j. 13 Cmo 214/2009-290, (konkrétně výrokem I.) a pohledávka představující sporný úrok z prodlení je dle závazného právního názoru vyplývajícího z odůvodnění tohoto rozsudku ze dne 15. září 2010 vyloučena z uspokojení v konkursu ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a/ ZKV.

3. Konkursní soud zcela přitakal skutkové i právní argumentaci správce konkursní podstaty, jde-li o posouzení promlčené pohledávky z titulu náhrady mzdy, jakož i sporného úroku z prodlení. Postupuje dle § 29 odst. 3 ZKV, schválil správcem konkursní podstaty navrženou konečnou zprávu.

4. K odvolání J. P. Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením změnil usnesení konkursního soudu tak, že schválil konečnou zprávu o zpeněžení majetku s vyúčtováním odměny a výdajů správce konkursní podstaty ze dne 31. března 2020, tak, že:

[1] Příjmy konkursní podstaty činí celkem 1.298.623.177 Kč.

[2] Výdaje z konkursní podstaty (již uskutečněné a budoucí) činí celkem 1.146.821.570 Kč, z toho:

a/ již uskutečněné výdaje uvedené v bodě IV. konečné zprávy ve výši 1.097.739.466 Kč spolu s výdaji na splnění částečného rozvrhu pohledávek první třídy ve výši 39.455.076 Kč dle bodu VII. konečné zprávy činí celkově 1.137.194.542 Kč,

b/ budoucí dosud neuskutečněné výdaje z konkursní podstaty uvedené v bodě V. konečné zprávy ve výši 9.309.491 Kč spolu s pravomocně přiznaným nárokem konkursního věřitele J. P. na zaplacení úroků z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 368.056 Kč od 10. ledna 2001 do 27. srpna 2009, tj. ve výši 317.537 Kč, co do pohledávky za podstatou, činí celkově 9.627.028 Kč.

[3] Částka určená k rozvrhu pro věřitele pohledávek druhé třídy činí 151.810.607 Kč.

5. Odvolací soud – vycházejí zejména z ustanovení § 29, § 30 odst. 1, § 31 odst. 1, § 32 a § 33 odst. 1 ZKV, rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. června 2003, sp. zn. 29 Odo 565/2001, uveřejněného pod číslem 27/2004 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 27/2004“), a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. září 2004, sp. zn. 29 Odo 198/2004, uveřejněného pod číslem 90/2005 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 90/2005“) – uzavřel, že uspokojení pohledávky z titulu náhrady mzdy jako pohledávky za podstatou nepřichází v konkursu v úvahu, když žalobu J. P. ve vztahu k této pohledávce zamítl Městský soud v Praze výrokem III. rozsudku ze dne 13. května 2009, potvrzeným výrokem I. rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. září 2010, přičemž tuto skutečnost nezpochybňoval ani sám J. P.

6. Ve vztahu ke spornému úroku z prodlení konstatoval, že s ohledem na pravomocný výrok II. rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. září 2010, kterým odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že správce konkursní podstaty má povinnost uhradit J. P. i sporný úrok z prodlení, měl být sporný úrok z prodlení v konečné zprávě zahrnut. To, že Vrchní soud v Praze v odůvodnění rozsudku ze dne 15. září 2010 uvedl, že konkursní věřitel byl dle § 31 odst. 3 ZKV oprávněn požadovat zaplacení své pracovní pohledávky za podstatou i s jejím příslušenstvím (sporným úrokem z prodlení), třebaže se tyto úroky s ohledem na § 33 odst. 1 písm. a/ ZKV v konkursu neuspokojí, nemůže ničeho změnit na tom, že tyto úroky byly přisouzeny konkursnímu věřiteli pravomocným rozhodnutím a správce konkursní podstaty tak byl povinen i tento nárok věřitele splnit. Nadto, pokračoval odvolací soud, vzhledem k tomu, že úroky z prodlení náleží k „zpodstatové“ pohledávce vzniklé až po prohlášení konkursu, odkaz Vrchního soudu v Praze na § 33 odst. 1 písm. a/ ZKV, není správný. Odvolací námítky J. P. tak jsou důvodné ohledně pohledávky z titulu sporného úroku z prodlení.

7. Proti usnesení odvolacího soudu podal J. P. dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“). Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

8. Dovolatel argumentuje ve prospěch závěru, že k promlčení jeho pohledávky z titulu náhrady mzdy nedošlo, neboť uplatnil tento nárok u soudu již žalobou ze dne 13. února 2002, nikoliv až podáním doručeným dne 11. ledna 2005. Dovolatel podal dne 13. února 2002 proti správci konkursní podstaty žalobu, prostřednictvím které se domáhal úhrady „svých nároků na mzdu, odstupného a za dovolenou“, jelikož žaloba obsahovala vady, byl J. P. vyzván k jejímu doplnění respektive opravě, což učinil podáními ze dne 5. ledna 2005 a ze dne 25. dubna 2008, a v žalobě uplatněný nárok rozdělil na žalovanou pohledávku z titulu náhrady mzdy, odstupného ve výši 368.056 Kč se sporným úrokem z prodlení a pohledávku z titulu „čisté mzdy za období od 1. října 2000 do 12. října 2000“ (dále jen „pohledávka z titulu čisté mzdy“). Potud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2015, sp. zn. 21 Cdo 735/2014, v němž Nejvyšší soud rozhodoval o jeho dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. října 2013, č. j. 10 Cm 25/2013-436, kde přednášel obdobnou argumentaci k otázce promlčení a v němž Nejvyšší soud (zrušuje rozhodnutí odvolacího soudu) dospěl k závěru, že odstraní-li žalobce nesprávnost či neúplnost žaloby, platí (nastává fikce), že žaloba byla bez vad již od počátku (tj. ode dne kdy byla podána u soudu), takže její podání má za následek stavení běhu promlčení lhůty. Závěry z tohoto rozhodnutí mohou být dle názoru věřitele nepochybně využity i pro posouzení promlčení pohledávky z titulu náhrady mzdy, když tato byla taktéž uplatněna žalobou ze dne 13. února 2002.

9. Kritizuje pak postup soudů nižších stupňů a správce konkursní podstaty, s tím, že výše uvedené právní závěry nevzali v potaz a zvolili ryze formalistický přístup k řešení dané věci, když se spokojili s pravomocným výrokem rozsudku Městského soudu ze dne 13. května 2009 a Vrchního soudu v Praze ze dne 15. září 2010 a odmítli se touto otázkou (znovu) zabývat.

10. Správce konkursní podstaty a úpadce ve vyjádřeních navrhuji dovolání odmítnout jako nepřipustné.

11. Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. ledna 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona použijí dosavadní právní předpisy. V intencích závěrů obsažených již v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. září 2008, sp. zn. 29 Cdo 3409/2008, uveřejněném pod číslem 16/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, se oněmi „dosavadními právními předpisy“ rozumí i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2007. To znamená, že v konkursní věci zahájené před 1. lednem 2008 se pro dovolací řízení zahájené (jako v tomto případě) po 1. lednu 2008 použijí ustanovení občanského soudního řádu o dovolání (ustanovení § 236 až § 243d o. s. ř.) ve znění účinném do 31. prosince 2007.

12. Dovolání proti usnesení odvolacího soudu vydanému v konkursní věci může být přípustné jen podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 o. s. ř. O případ dle § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. v dané věci nejde. Povahu měnicího výroku usnesení odvolacího soudu „ve věci samé“ (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) má přitom jen ta část výroku napadeného usnesení, kterou odvolací soud ve vztahu k usnesení konkursního soudu zahrnul mezi budoucí dosud neuskutečněné výdaje uvedené v bodě V. konečné zprávy také pohledávku představovanou sporným úrokem z prodlení. K tomuto však dovolatel nepředestírá Nejvyššímu soudu žádnou argumentaci [ani by tak s ohledem na subjektivní nepřipustnost dovolání v části týkající se sporného úroku z prodlení (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. října 2005, sp. zn. 29 Odo 327/2004, uveřejněného pod číslem 45/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) činit nemohl]. Ve zbývajícím rozsahu má napadané usnesení charakter potvrzujícího usnesení odvolacího soudu „ve věci samé“ (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

13. Důvod založit ve vztahu k potvrzujícímu výroku usnesení odvolacího soudu přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. (tedy tak, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam) Nejvyšší soud nemá, když dovolatel mu (oproti svému mínění) nepředkládá k řešení žádnou otázku, z níž by bylo možno usuzovat, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, když napadané rozhodnutí je v tomto ohledu v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž:

[1] K uplatňování tzv. nekonkursních pohledávek:

Věřitel s pohledávkou za podstatou je oprávněn domáhat se v průběhu konkursu její úhrady soudně žalobou o splnění povinnosti (§ 80 písm. b/ o. s. ř.), podanou proti správci konkursní podstaty (§ 14 odst. 1 písm. d/ ZKV); to platí i ohledně příslušenství pohledávky za podstatou vzniklého prodlením správce s její úhradou. Ustanovení § 14 odst. 1 písm. e/ ZKV tím není dotčeno (srov. R 27/2004).

Kdyby spor o základ (anebo) výši nároku z pohledávky za podstatou nebyl vyřešen samostatným sporem, pak by konkursnímu soudu nezbylo, než sporné otázky řešit

až ve velmi pozdním stadiu konkursního řízení, to jest v rozvrhovém usnesení (srov. R 90/2005).

Tzv. nekonkursní pohledávky uplatnitelné mimo konkurs a uspokojitelné kdykoliv v průběhu konkursního řízení jsou vymezeny v ustanovení § 31 odst. 1 ZKV taxativním výčtem zahrnujícím nároky na vyloučení věci z podstaty, nároky na oddělené uspokojení, pracovní nároky a pohledávky za podstatou. Výčet pohledávek za podstatou je obsažen v § 31 odst. 2 ZKV, přičemž jde opět o výčet taxativní (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2012, sp. zn. 29 Cdo 1702/2010, uveřejněný pod číslem 111/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

[2] K institutu konečné zprávy:

Při jednání o konečné zprávě a vyúčtování odměny a výdajů správce konkursní podstaty dle § 29 odst. 3 ZKV nelze zásadně vznášet jiné výhrady než ty, které byly uplatněny v zákonné patnáctidenní lhůtě dle § 29 odst. 2 ZKV (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. března 2008, sp. zn. 29 Odo 397/2006, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2019, sp. zn. 29 Cdo 3140/2017).

Konečná zpráva neřeší otázku způsobu a rozsahu uspokojení pohledávek konkursních věřitelů; o tom rozhoduje konkursní soud v rozvrhovém usnesení (srov. např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. února 2002, sp. zn. 1 Ko 552/2001, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2002, pod číslem 224, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. června 2007, sp. zn. 29 Odo 1111/2005, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2007, pod číslem 170, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. srpna 2012, sp. zn. 29 Cdo 2106/2010, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2013, pod číslem 49).

Konečná zpráva má obsahovat údaj o tom, jak vysoký výtěžek zpeněžení má být rozdělen mezi konkursní věřitele, jakož i přehled pohledávek (včetně označení tříd), jež z tohoto výtěžku mají být hrazeny (včetně údaje o pohledávkách předurčených k uspokojení před rozvrhem), nikoli však údaj o tom, jaká výše uspokojení v procentech či podílu náleží konkursním věřitelům pro jejich pohledávky první nebo druhé třídy (ten je vyhrazen rozvrhovému usnesení) [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2012, sp. zn. 29 Cdo 3905/2010].

[3] K závaznosti rozhodnutí:

V rozsudku ze dne 29. června 2017, sp. zn. 29 Cdo 1508/2015, Nejvyšší soud shrnul judikaturu k výkladu § 159a o. s. ř. takto:

Výrok pravomocného rozsudku je závazný pro „všechny orgány“ (tedy i pro soudy) – nejde-li o rozhodnutí o osobním stavu nebo jiné rozhodnutí, které je podle zákona závazné pro každého – potud, pokud posuzují (jako předběžnou otázku) mezi účastníky, popřípadě osobami, na něž byla zákonem závaznost rozhodnutí soudu rozšířena, právní vztahy, které byly pravomocně vyřešeny rozhodnutím soudu. Ani soud proto (v takových případech) nemůže vycházet z jiného závěru o existenci či neexistenci nároku mezi těmiž účastníky, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a tuto otázku nemůže sám v jiném řízení znovu posuzovat ani jako otázku předběžnou.

Pro soudy a jiné státní orgány je výrok pravomocného rozsudku v jiných než statusových věcech závazný jen potud, pokud posuzují (jako předběžnou otázku) mezi účastníky právní vztahy, které byly pravomocně vyřešeny soudním rozhodnutím. Ten, kdo nebyl účastníkem řízení, může uplatňovat svá práva k věci, o níž bylo rozhodnuto,

v jiném řízení, a ani státní orgán při posuzování věci nemůže vůči němu vycházet ze závěru, že o ní bylo v jiném řízení pravomocně rozhodnuto.

[4] K účinkům pravomocného rozsudku, jímž byla žaloba zamítnuta dále:

Ve vztahu k účinkům pravomocného výroku rozsudku, jímž byla žaloba zamítnuta, Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. října 1999, sp. zn. 33 Cdo 1074/98, uveřejněném pod číslem 69/2000 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, vyslovil, že podle § 159 odst. 2 o. s. ř. [v současnosti § 159a odst. 3 o. s. ř.] je závazný výrok rozsudku, nikoliv jeho odůvodnění. V případě zamítavého výroku je však nutno výrok posoudit v souvislosti s odůvodněním rozhodnutí. To má význam jednak z hlediska posouzení překážky věci pravomocně rozhodnuté, jednak z hlediska závěru, zda předběžná otázka ve sporu mezi účastníky byla již závazně pravomocně rozhodnuta. Závěr, že v případě negativního výroku (o zamítnutí žaloby) je pro úsudek, zda předběžná otázka ve sporu mezi účastníky byla již závazně rozhodnuta či nikoliv, nutno výrok pravomocného rozhodnutí posoudit v souvislosti s jeho odůvodněním, tvoří součást ustálené judikatury Nejvyššího soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. března 2003, sp. zn. 21 Cdo 1382/2002, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. ledna 2016, sp. zn. 26 Cdo 4433/2015, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. února 2018, sp. zn. 28 Cdo 3168/2017).

14. Důvod přikročit na základě obsahu podaného dovolání ke změně takto ustavených judikатурních závěrů, s nimiž je napadené rozhodnutí v souladu, Nejvyšší soud neshledal. Závěry, které Nejvyšší soud vyslovil k pohledávkám za podstatou, jsou uplatnitelné rovněž ve vztahu k pracovním nárokům dle § 31 odst. 3 ZKV, o které (byť soudy nižších stupňů užívají pojem „pohledávka za podstatou“) v projednávané věci jde. Není žádných pochyb o tom, že o žalobě na splnění pohledávky z titulu náhrady mzdy (jako pracovního nároku), pravomocně rozhodl Vrchní soud v Praze potvrzujícím výrokem I. rozsudku ze dne 15. září 2010, čímž vyřešil otázku pravosti pohledávky, a soudy nižších stupňů se tak znovu otázkou promlčení zabývat nemohly; rozhodnutí je pro J. P., jakož i správce konkursní podstaty závazné. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit skutečnost, že Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 735/2014 (zabývá se dovolatelem obdobně formulovanou otázkou) rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 21. října 2013 zrušil a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení; učinil tak totiž ve vztahu k jinému rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, jímž bylo rozhodováno o zcela odlišném nároku dovolatele. Budiž dodáno, že revidovat pravomocné rozhodnutí nepřisluší konkursnímu soudu (potažmo odvolacímu soudu) ani v případě, kdyby snad samy pochybovaly o jeho správnosti. Pokud dovolatel nebyl s rozhodnutím o svém nároku (pohledávce z titulu náhrady mzdy) spokojen, měl v řízení vedeném pod sp. zn. 19 Cm 143/2003 ve vztahu k tomuto nároku využít možné procesní prostředky ke zjednání nápravy. Postup konkursního a odvolacího soudu se při schvalování konečné zprávy nikterak nevyvíká rozhodovací praxi Nejvyššího soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 27. 9. 2023

JUDr. Jiří Zavázal v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Sedláček Dospíšilová, DiS.